

Juan García Lavernia.

anys d'inhabilitació especial. Però, a més, per haver falsificat amb el seu germà un document de liquidació i cobrament de l'herència del seu pare, haurà d'acomplir dues penes de vuit mesos per dos delictes de falsedat.

García Lavernia té una condemna de quatre anys i quatre mesos de presó, deu anys d'inhabilitació especial i multa de vint milions de pessetes per un delictes continuat de suborn. Els dos magistrats han sigut absolts del delictes de prevaricació.

L'advocat Luis Lorenzo-Penalva, que canalitzava els pagaments, ha sigut condemnat per un delictes de suborn a cinc anys de presó, i multa de 50 milions, i a vuit mesos de presó per un delictes de falsedat.

La resta dels processats, els intervenors designats, han sigut condemnats per un delictes de suborn a penes que oscil·len entre un i tres anys de presó, i a multes que, en total, sumen 41 milions de pessetes. Juan Magri Barrera va ser detingut el primer dia i conduït també a Lleida-II. Pedro Norberto Trullás Cabanas i Joaquín Vidal Rius tampoc s'havien presentat a complir condemna a l'hora de tancar aquesta edició i, com en el cas del magistrat, ningú descartava que haguessin fugit. Encara que també era possible que s'entreguessin després d'algunes dies de «reflexió». Només els processats Fernando Sánchez i Gloria Viñals no hauran d'ingressar a la presó.

L'advocat, Joan Piqué Vidal, defensor de García Lavernia i dels germans Lorenzo-Penalva, ja va anunciar al ju-

dici que presentaria recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional. Les altres defenses també ho faran.

Una vida rica en matisos

Els germans Lorenzo-Penalva i el magistrat García Lavernia ni tan sols van imaginar, quan tenien dotze anys i estudiant en al mateix col·legi de Barcelona, que les seves carreres, tan riques en *matisos* acabarien entre reixes.

Carlos Lorenzo-Penalva, un home ric per herència, va ser convidat a demanar l'excedència el 1976 quan era jutge a l'Audiència de Palma. Una investigació d'empremtes dactilars el va assenyalar com l'autor d'estranyos anònims rebuts per alguns magistrats. En reincorporar-se a la carrera judicial, el 1980, Gómez Reino, llavors president de l'Audiència de Barcelona, li va advertir de la possible incompatibilitat entre l'especialitat del despatx del seu germà i el seu càrrec al capdavant d'un jutjat civil. No en va fer cas.

García Lavernia, que va reconèixer al judici portar «un agitat tren de vida», va dir que «ni el fiscal es creu l'acusació». L'ex-magistrat, accionista d'un cabaret, criador de porcs i cavalls, va ser trobat per la policia l'any passat en un apartament de Barcelona on es van confiscar 75 grams de cocaïna. Lavernia va acudir llavors al judici en qualitat de testimoni. El magistrat, abans del «vist per a sentència», va prendre la paraula per afirmar que eren, junt amb Ricardo Varón Cobos i Jaime Rodríguez Hermida, els «caps de turc d'una maniobra inconfessable».

El fiscal Conde Pumpido, que no va voler en cap moment «entrar en la intimitat dels processats», no es va immutar. Després de citar aquella frase de Shakespeare, «la suma ordenada dels indicis ens portarà al camí de la veritat», va considerar que era el seu «penós deure» elevar a definitives les seves conclusions i «eliminar el càncer de la corrupció» de l'administració de Justícia. □

ELS HOMES FORTS DE CONVERGÈNCIA MANEN AL NOU GOVERN CATALÀ

Roca fa camí per substituir Pujol

La composició del nou govern de la Generalitat per a iniciar la tercera legislatura va ser motiu per a moltes especulacions fins al moment just en què Pujol va desvetllar els noms dels dotze consellers. Així es demostrava una vegada més que Pujol i només ell es reserva el dret sobre certes decisions més delicades.

J. M. Pasqual

Les travesses político-periodístiques —inspirades en diverses fonts més o menys interessades— havien filat cada dia més prim, però cap predicció no havia pogut precisar que un Josep Gomis o un Ramon Trias, per exemple, entrarien a l'executiu.

Sense ignorar, per tant, que Pujol es manté com a gran líder de Convergència, i segons per a quines qüestions l'únic líder, és cert que s'han anat configurant per sota d'ell diversos altres nivells de liderat, molt pocs. Un primer nivell, el més immediat, l'ocupen Miquel Roca i Lluís Prenafeta.

Roca-Prenafeta

Roca és president del grup parlamentari Minoria Catalana i secretari general, per delegació, de Convergència

cia. És l'home del partit i el responsable de mantenir en bon estat l'aparell convergent. El polític.

Prenafeta és el secretari general de la Presidència. És l'home de confiança del president per als afers més estrictament institucionals. No se li coneixen, o almenys ell les nega, aspiracions polítiques.

Des del partit o des de la institució, Roca i Prenafeta s'han configurat com els dos personatges més forts de Convergència, després de Pujol. Aquesta dualitat ha fet inevitable que davant l'opinió pública se'ls volgués presentar enfrontats i discrepants, però difícilment, ni l'un ni l'altre, es presten mai a l'espectacle públic de la confrontació. En tot cas, tant Roca com Prenafeta guarden la màxima obediència al número u i troben en les directrius marcades per Pujol uns excel·lents punts d'acord.

Amb la decisió feta pública per Pujol fa pocs dies de proposar, en el pròxim congrés de gener, Miquel Roca per a ocupar la secretaria general de Convergència, Roca es perfila com el recanvi a Pujol, amb el vist-i-plau del mateix Pujol i només en el moment en què Pujol decideixi no tornar-se a presentar a la reelecció a la Presidència de la Generalitat.

A més, Roca és el vice-president de la Comissió Mixta de Cooperació Estat-Generalitat, un minigovern que, presidit per Pujol, farà d'autèntic motor de la política de CiU en els pròxims anys, i del qual parlarem més endavant.

Alavedra-Cullell-Trias

Un segon nivell de liderat, per sota de Pujol i per sota del nivell Roca-Prenafeta, l'ocupen Macià Alavedra i Josep-Maria Cullell. En altre moment, ara fa quatre anys, la igualtat de forces entre Alavedra i Cullell era més clara que no ho és ara. Tots dos eren els superconsellers. Alavedra, el de Governació, i Cullell, el d'Economia, i es presentaven com els delfins de Pujol. Però en plena puixança de Cullell va arribar l'aventura municipal que, sense fracassar, va acabar en fracàs. I, immediatament, la davallada de Cullell, que el va fer perdre molts punts davant Alavedra.

Actualment, Alavedra és el nou conseller d'Indústria i Energia —ja havia acabat la segona legislatura sent-ho—, amb un departament que ha captat més competències, les de promoció exterior del comerç, i s'ha convertit en una macroconselleria.

Per a Cullell, la crisi política ja ha acabat. Lluny de retirar-se —s'havia dit que el fitxava KIO— ha assumit les responsabilitats de cap de l'oposició municipal a l'Ajuntament de Barcelona, és diputat i, com Alavedra, forma part també de la Comissió de Cooperació.

Després d'Alavedra i Cullell, un tercer nivell l'ocupa el sisè home fort de Convergència, Ramon Trias Fargas, el president del partit i nou conseller d'Economia i Finances —càrrec que ja havia ocupat del 1980 al 1982—.

Trias, igual que Alavedra, va arribar a Convergència procedent d'Esquerra Democràtica de Catalunya, partit d'inspiració liberal que es fusionà el 1978 amb el partit de Pujol. Trias és amb tota probabilitat qui va més per lliure entre la cúpula convergent, un partit en què la norma és no exterioritzar cap mena de discrepància.

De Trias encara es recorden alguns

Dalt, Prenafeta i Comas. Baix, Molins i Trias.

articles polèmics a *La Vanguardia*, declaracions a favor de la reforma de la Constitució, de la viabilitat econòmica de la independència de Catalunya o de contundent disconformitat amb l'actual sistema de finançament de les autonomies. Fonts pròximes a Convergència asseguren que Trias és un dels pocs personatges —potser l'únic— que no es deixa seduir per Pujol.

Trias és el cinquè convergent a la Comissió de Cooperació. El sisè membre és Agustí Bassols, d'Unió Democràtica.

La Comissió de Cooperació

Per agilitar el diàleg amb l'administració central, el nou govern de la Generalitat ha aprovat la creació d'un organisme polític: la Comissió Mixta de Cooperació Estat-Generalitat, una mena de minigovern que coordinarà les posicions de la Generalitat en les converses amb el govern central de l'estat, especialment en matèria competencial, de finançament, de recursos i conflictes.

Per les mans de la Comissió també passarà el seguiment d'algunes qüestions que, tot i no ser competència de la Generalitat, són d'indubtable interès per a Catalunya, posem per cas, el tren d'alta velocitat o l'ampliació de l'aeroport de Barcelona.

Aquesta Comissió de Cooperació,

minigovern o grup de treball, es presenta a priori com l'autèntic motor que mourà la política de CiU els pròxims anys. No es tracta ni de bon tros d'un organisme paral·lel o substitutiu de l'executiu de la Generalitat. La funció de la Comissió és tota una altra: planificar l'estratègia de les negociacions amb Madrid. I dur-la a terme.

Una de les assignatures pendents de Pujol és precisament aconseguir que Madrid recuperi l'esperit del 79, quant a la lectura de l'Estatut, i reduir, si és possible, els 39 recursos d'inconstitucionalitat i els 130 conflictes de competències que actualment tenen plantejades les dues administracions, la central i l'autonòmica.

El nou govern

El nou govern de la Generalitat, tot i haver incorporat noms nous respecte al que va acabar l'anterior legislatura, ha estat qualificat de continuista, tant des de la coalició governant com des de l'oposició. L'explicació és clara. El model social i econòmic que defensa CiU no variarà. En aquest sentit, el programa electoral presentat per la coalició era el de la consolidació en quatre anys més de tota l'obra iniciada i desenvolupada en els anteriors vuit anys, canviar les persones sense canviar les polítiques, se'n diu.

Tret de Farreres, Bassols i Alegre, que són d'Unió Democràtica, a tots els altres cal considerar-los en algun nivell homes forts de Convergència. Els que han repetit i per tant conservat la confiança del president i l'espai de poder que ofereix una conselleria són Laporte, Guitart, Molins i Miró. Ocupen el quart nivell de liderat.

En el cinquè nivell, s'hi inclouen Gomis, Xavier Trias i Comas, les noves incorporacions, tres militants de Convergència. De tots tres el cas més destacat és Josep Gomis, ex-alcalde de Montblanc. Era diputat per Minoria Catalana des del 1982 i actualment president de la Diputació de Tarragona. En el protocol del govern de la Generalitat, la seva conselleria ocupa el primer lloc, i el conseller de Governació actua de president en funcions quan el president de la Generalitat és absent.

Per causa del seu passat franquista, el nomenament de Gomis al capdavant de Governació ha estat fortament criticat des de l'oposició, la qual cosa no treu que en un futur immediat Gomis no arribi a entendre's perfectament amb alguns representants de l'administració de l'estat a Catalunya, per exemple amb Ferran Cardenal i amb Francesc Martí i Jusmet. □